

bám, konajícím úřad, službu nebo vrchnostenský příkaz, dostávalo se proti útokům na ně podnikaným zvýšené ochrany; skutek obžalovaného zahrnuje v sobě veškeré zákonné znaky samostatných, na sobě vzájemně naprosto nezávislých skutkových podstat obou trestných činů, pro něž na obžalovaného vznesena byla obžaloba a na něž znějí obě hlavní otázky, a to jak po stránce objektivní, tak zejména i ve směru subjektivním. Neprávem dovozuje tudíž zmateční stížnost, že stěžovatel mohl mít pouze jediný, nikoli dvojí zlý úmysl. Je pak na bíledni, že by pouhým stíháním a odsouzením obžalovaného pro zločin nedokonané vraždy nebyly došly výrazu ony složky jeho skutku, které současně zakládají skutkovou podstatu zločinu dle §u 81 tr. zák., a že by stejně nebyla jeho stíháním a odsouzením jen pro zločin posléz uvedený vyčerpána ona stránka jeho skutku, která jej zároveň kvalifikuje jako zločin nedokonané vraždy. Jde tu o přímo typický případ ideálního souběhu dvou činů trestných. Ony dvě hlavní otázky se s hlediska těchto úvah nikterak nevylučovaly, nýbrž byly naopak, vzájemně se doplňující, dle zákona vedle sebe úplně na místě, a byly též porotcům právem dány. Proto odpovídá zajisté i kladná odpověď porotců k oběma otázkám plně zákonu a o její nejasnosti nebo vnitřním rozporu nemůže býti řeči.

Čís. 1293.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Zapírání obžalovaného a nedostatek projevu lítosti nad činem nevyklučuje, by mu nebyl poskytnut podmíněný odklad výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 9. října 1923, Kr I 597/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Táboře ze dne 7. července 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí, naznačeným v §u 93 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z rozsudkového výroku, jímž mu byl odepřen podmíněný odklad výkonu trestu a změnil napadený výrok v ten smysl, že povolil obžalovanému na zkušební dobu tří let podmíněný odklad výkonu trestu. V tomto směru uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolání obžalovaného bylo vyhověti, kdyžť rozsudek vyslovuje, že zachovalý dotud obžalovaný dopustil se činu jen následkem prudkého hnutí mysli, čímž vyjádřeno, že čin nevyplýval z povahové sklonosti k jednání trestnému ani z uváženého rozhodnutí se pachatelova pro porušení statků, trestními zákazy chráněných. Soud nalézací nicméně neměl na to, že by se obžalovaný bez výkonu trestu polepšil, pokud se týče neshledal podmínek pro podmíněný odklad výkonu trestu, ježto žalovaný čin popíral a nijak neprojevil, že činu lituje. Okolnosti

tyto samy o sobě nestačí, by vyvážily význam shora vytčených okolností. Zákon o podmíněném odsouzení nečiní podmíněný odklad výkonu trestu odvislým od doznání se obžalovaného k činu a od projevů lítosti nad ním. Ani jinak není příčiny, předpokládati, že vydáním a ustanoveními jeho měl býti učiněn průlom do zásad, ovládajících předpisy XV. hlavy řádu trestního. Z toho plyne, že jednak nesmí ani zřetele na následky zapírání s hlediska použití zákona z 19. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. býti používáno za prostředek, §em 202 tr. ř. zakázaný, jednak že důsledně nedoznání se k činu a z něho plynoucí nedostatek projevů lítosti nad ním nemohou samy o sobě býti důvodem pro odepření odsouzení podmíněného, byť arci bylo uznati, že naopak doznání se pachatelovo a jeho lítost nad činem mohou dle okolností případu soudu nalézacímu posloužiti za oporu jeho přesvědčení, že obžalovaný i bez výkonu trestu se polepší a že tudíž výkonu trestu nebude zapotřebí. Pro úplnost není tu od místa podotknouti, že soudu, vyslovivšímu rozsudek odsuzující, vycházeti jest z předpisu §u 397 tr. ř., dle něhož v zásadě každý, rozsudkem uložený trest, má býti bez průtahu vykonán. Ustanovení §u 1 zák. o podm. odsouzení znamenají výjimku z této zásady. Nesluší proto v tomto případě zkoumati, zda jsou tu důvody pro odepření podmíněného odkladu výkonu trestu, nýbrž dlužno naopak předložit si a řešiti otázku, zda jsou dány podstatné, duchu §u 1 zák. hovící důvody pro povolení podmíněného odsouzení. Poukazuje k tomu, co shora řečeno, a k vysvědčení obecního úřadu místa pobytu obžalovaného, dle něhož mravní chování se jeho nezavdávalo dosud příčin ku stížnosti, shledal soud odvolací, že dány jsou v tomto případě předpoklady §u 1 cit. zák. a vyhověl proto odvolání obžalovaného ve smyslu shora uvedeném, stanoviv zkušební dobu přiměřeně k účelu, jehož má býti povolením odkladu výkonu trestu dosaženo.

Čís. 1294.

Pro beztrestnost dle §u 187 tr. zák. stačí, přiměl-li pachatele k náhradě škody zaměstnanec poškozeného, jen když náhrada stala se dobrovolně.

(Rozh. ze dne 10. října 1923, Kr I 501/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 29. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175 II. a) tr. zák.

Důvody:

Právnímu posouzení věci nalézacím soudem nelze činiti důvodné výtky. Po skutkové stránce zjišťuje soud, že obžalovaný přistižen byl polními hlídači panství C-ovo při krádeži řepných vršků (chrástu) na panském pozemku, že vyzván byl hlídači, by za účelem zjištění ceny